

**Προσευχόμαστε, αγρυπνούμε..., ωραία αυτά·
όμως με αυτόν τον τρόπο βοηθούμε τους άλλους
ή μόνον τον εαυτό μας;**

/ Θαυμαστές διηγήσεις

Οι Μονές των Δικαίων, τμήμα τοιχογραφίας. Νάρθηκας της Ιεράς Μονής Μεγίστης Λαύρας.

Κάποτε ένας αδελφός, όταν βρισκόμασταν στην Ν. Σκήτη, περιέπεσε σ' ένα αμφίβολο λογισμό: «Προσευχόμαστε, αγρυπνούμε ..., ωραία αυτά. Όμως κατ' αυτόν τον τρόπο βοηθούμε και τους άλλους ή μόνον τον εαυτό μας;». Ενώ ετοιμαζόταν να εξομολογηθεί αυτόν τον λογισμό στον Γέροντα, τον πρόλαβε ο δεύτερος και με πρόσωπο που φαινόταν βαθιά συγκινημένο, λέγει στον αδελφό. Απόψε παιδί μου, ο Θεός μου έδειξε το έξης φοβερό θέαμα: Ενώ προσευχόμουν, για μια στιγμή μου φάνηκε ότι βρισκόμουν σε μια πολύ μεγάλη τράπεζα.

Στεκόμουν μπροστά σε μια πόρτα που έμοιαζε σαν την ωραία πύλη της εκκλησίας. Μέσα εκεί σ' αυτόν τον χώρο, αμέτρητα πλήθη περίμεναν σειρά. Εγώ έμοιαζα σαν αρχισιτοποιός. Μέσα σ' αυτόν τον χώρο διέκρινα και σας να βρίσκεστε κοντά μου. Κόβατε κάτι μεγάλα σαν πρόσφορα και μου τα φέρνατε. Ο άλλος κόσμος περνούσε σε δυο σειρές, στη μια οι ζωντανοί, στην άλλη οι πεθαμένοι. Τους μοίραζα όλους από μια μερίδα ευλογία και φεύγανε όλοι χαρούμενοι. Διέκρινα μέσα πάρα πολλούς γνωστούς μου, όσους είχα γραμμένους, ζωντανούς - πεθαμένους, στο μνημονοχάρτι.

Οι Μονές των Δικαίων, τμήμα τοιχογραφίας. Νάρθηκας Ιεράς Μονής Μεγίστης Λαύρας.

Και ο αδελφός με την σειρά του: — Γέροντα, αυτό για μένα ήταν. Μου έλυσε την απορία μου. Τώρα κατάλαβα, τι προσφέρουν οι προσευχές και το μνημόνευμα στην προσκομιδή για όλον τον κόσμο.

Αφού παιδί μου ενδιαφέρεσαι, να σου πω και κάτι για το κομποσχοίνι πιο φοβερό, γύρω από την ζωή του Γέροντα μου. Ο Γέροντας μου, είχε στον κόσμο μια εξαδέλφη. “Αν και ή ζωή της δεν ήταν τόσο καλή, ο Γέροντας όμως την αγαπούσε πολύ. Κάποτε τον ειδοποίησαν ότι η εξαδέλφη του πέθανε και μάλιστα όχι καλά. Έκαμνε διάφορους μορφασμούς, θεατρνισμούς· μιλούσε άσχημα κλπ. και σ’ αυτά τα χάλια πάνω ξεψύχησε. Μόλις το μαθαίνει ο Γέροντας, άρχισε τα κλάματα. Εγώ παραξενεύτηκα· τόση ευαισθησία· να κλαίει τόσον πολύ. Όμως κατάλαβε ο ίδιος τον λογισμό μου και με προλαβαίνει: «Εγώ δεν κλαίω παιδί μου που πέθανε· αλλά κλαίω γιατί κολάστηκε».

Όστούσο απ’ εκείνη την ημέραν ο Γέροντας δώστου συνέχεια νηστεία και προσευχή για την εξαδέλφη του. Ύστερα από αρκετές ημέρες, βλέπω τον Γέροντα πολύ χαρούμενο. «τι συμβαίνει Γέροντα;». «Να σου πω παιδί μου. Αφού όλες αυτές τις μέρες δεν ησύχασα να προσεύχομαι και ν’ αγρυπνώ με νηστεία και δάκρυα για την ξαδελφούλα μου, σήμερα είδα το έξης ευχάριστο και θαυμαστό όραμα. Ενώ προσευχόμουν βλέπω ζωντανά την ξαδελφούλα μπροστά μου και μου φωνάζει με πολλή αγαλλίαση: “Σήμερα είναι η μέρα της σωτηρίας μου. Σήμερα γλίτωσα από την κόλαση. Σήμερα πηγαίνω στον παράδεισο”.

Ξαφνικά την ίδια στιγμή βλέπω τον μακαρίτη τον παπα-Γιώργη μπροστά μου.

Αυτός είναι ένας σύγχρονος άγιος. Όταν ήμουν στον κόσμο τον πρόλαβα. Έβαλε στο μυαλό του, είναι δυνατόν, να βγάλει όλους τους αμαρτωλούς από την κόλασιν. Κάθε μέρα λειτουργούσε και μνημόνευε χιλιάδες ονόματα. Κατόπιν γυρνούσε τα μνήματα και όλη μέρα διάβαζε τρισάγια και μνημόσυνα στους πεθαμένους. Αφού λοιπόν εν όρομα τον είδα μπροστά μου, τον ακούω και με μεγάλο θαυμασμό μου λέγει: **“Βρε-Βρε... εγώ μέχρι τώρα νόμιζα ότι οι πεθαμένοι σώζονται μόνο με λειτουργίες και μνημόσυνα. Τώρα όμως είδα και κατάλαβα ότι και με τα κομποσχοίνια σώζονται οι κολασμένοι”**. και ξανά με θαυμασμό: **“και με τα κομποσχοίνια σώζεται ο κόσμος ... !”**. Μ’ αυτό το όραμα πληροφορήθηκα ότι η ξαδελφούλα σώθηκε, αλλά μου ‘δειξε ο Θεός και την δύναμιν του κομποσχοινιού ώστε και από την κόλασιν να βγάζει ψυχήν».

Λέγοντας στον αδελφό συγκινημένος ο Γέροντας αυτά, του έδωσε την ευλογία του και του ευχήθηκε: «Άντε στην ευχή μου και κοίταξε να βιαστής όσο μπορείς στην υπακοή και στην ευχή, αν θέλεις και τον εαυτό σου και τους άλλους να βοηθήσεις».

Πηγές: Ιωσήφ Μ.Δ., Ιερομόναχος Χαράλαμπος Διονυσιάτης - tribonio.blogspot.gr